

Kuba kommer att överleva: en dagbok

Vijay Prashad skriver om ett nyligen genomfört besök på Kuba och hur Donald Trumps oljeblockad har påverkat vardagslivet

Till minne av Paki Wieland (1944?2026), som under hela sitt vuxna liv kämpade mot USA-imperialismens grymhet.

På morgonen när jag skulle åka från José Martí-flygplatsen, uppkallad efter nationens fader, kramade jag alla: kvinnan som checkade in mig, mannen som stämplade mitt pass, markpersonalen. Jag hade kramat alla mina vänner hårt dagen innan, medan mina tårar kämpade för rätten att rinna nerför mina kinder. Det kändes som om jag genom dessa kramar på något sätt ville förmedla min oro över vad som eventuellt skulle kunna hända med Kuba, kubanerna, den kubanska revolutionen ? allt ? på grund av Donald Trumps galenskap.

**

Vad har det blivit av världen? Det är som om miljarder människor har blivit åskådare till de grymheter som USA och Israel utsätter dem för: folkmordet på det palestinska folket, kidnappningen av Venezuelas president, de grundlösa attackerna mot Iran och, naturligtvis, försöket att kväva Kuba. USA-regeringens dekadenta brutalitet, skärpt av Trumps dumdristighet, är oförutsägbar och farlig. Ingen kan med säkerhet säga vad som kommer närmast. Trump verkar ha fastnat i Iran, där han inte förutsåg iraniernas politiska klokhet i att vägra ett eldupphör just nu, bara för att USA och Israel ska kunna beväpna sig på nytt och förstöra deras städer med ännu större grymhet inom en vecka. Trump verkar inte kunna få ett slut på kriget i Ukraina eller folkmordet mot palestinierna. Trumps allierade, Israel, har återigen utvidgat sitt krig till Libanon och hotar därmed att skaka om gatorna i den arabiska världen, där det redan råder oro över de fullständigt fogliga regeringarna. Kommer han att slå till mot Kuba närmast, i tron att det blir en snabb seger?

Det är svårt för mig att beskriva effekterna av Trumps grymma oljeblockad mot Kuba. Det har inte skickats någon raffinerad olja till Kuba sedan början av december 2025. Detta innebär att alla delar av det moderna livet har störts fullständigt. Gatorna i Havanna är tysta eftersom det helt enkelt inte finns tillräckligt med bränsle för att bilar och bussar ska kunna transportera människor. Skolor och sjukhus ? det revolutionära Kubas tempel ? kämpar för att upprätthålla grundläggande service. Bönderna kämpar för att transportera mat till städerna, och mediciner är dyra, om de ens finns tillgängliga. Föreställ dig att vara en patient som behöver genomgå en neurokirurgisk operation, med läkare som helt enkelt inte vill riskera att föra in en sond i din hjärna mitt i spänningsvariationer och återkommande strömavbrott. Detta var det mest påtagliga exemplet på farorna med Trumps oljeblockad som jag hörde under min tid i Havanna. När jag promenerade längs Malecon såg jag några hästdragna vagnar passera. Det är nästan som om *yanqui* vill straffa den kubanska revolutionen och kasta tio miljoner kubanska medborgare tillbaka till järnåldern.

**

Jag kom till Kuba som en del av en solidaritetsdelegation från International Peoples Assembly, en plattform för hundratals organisationer från hela världen som försöker återupprätta internationalism mellan olika rörelser. Vår delegation leddes av João Pedro Stedile (nationell ledning för den brasilianska rörelsen för jordlösa arbetare) och bestod av Fred M'embe (ordförande för Zambias socialistparti och oppositionens presidentkandidat i år), Brian Becker (en av ledarna för Partiet för socialism och befrielse i USA), Manolo De Los Santos (direktör för The People's Forum), Giuliano Granato (en av ledarna för Potere al Popolo från Italien) samt Manuel Bertoldi och Laura Capote (samordnare för ALBA-rörelserna). Vi besökte många platser, däribland Latinamerikanska medicinska högskolan (ELAM), Institutet för neurologi, Martin Luther King-centret och Casa De Las Americas. Vi träffade kommunistpartiets centralkommitté och Kubas president, liksom otaliga vanliga kubaner. Vi åkte till den största kyrkogården i Havanna för att hedra de 32 kubaner som förlorade sina liv när de försvarade Venezuelas suveränitet, och vi promenerade runt i Havanna för att träffa människor som utförde sina vardagliga sysslor.

Vijay Prashad och Abel Prieto på Casa de las Américas i Havanna. Foto: Casa de las Américas

Under ett av samtalen frågade en vän vad jag tänkte om Kuba, ett land jag har besökt otaliga gånger under de senaste 30 åren. Jag svarade att jag tyckte situationen var svår, men att folket verkade okuvligt. Min vän var tydlig: den rådande känslan i landet var att kubanerna skulle kämpa till sista andetag för att försvara sin rätt till en framtid och sin vägran att återvända till 1958, året före revolutionen.

Under revolutionens första år gjorde Fidel Castro klart att det brådskande var att lösa folkets omedelbara behov och problem. Detta innebar att den kubanska revolutionen lade tyngdpunkten på att få slut på hunger och fattigdom, analfabetism och ohälsa, samt att tillhandahålla bostäder och kulturella utrymmen. Att se livsvillkoren försämrade på grund av den hårda, nästan 70 år långa blockaden och den nya oljeblockaden är hjärtskärande. Prioriteten är fortfarande att se till att varje kuban kan leva ett värdigt liv. Detta var också budskapet från Kubas president, Miguel Diaz Canel, en man med stor ödmjukhet: vi kommer att göra motstånd, sade han, men vi kommer inte att tillåta att revolutionen slösar bort sina landvinningar och sin inriktning på vårt folks välbefinnande.

Att sitta i en gungstol bredvid min vän Abel Prieto, en före detta kulturminister, i Casa De Las Americas, var uppfriskande. Som vanligt fick Abel, min marxist-lennonistiske (!) vän, mig att skratta högt och samtidigt känna sorg. Hans kommentarer sträckte sig från en bedömning av Trump (där 'galenskap' var det ord som användes oftast) till hans känsla för vitaliteten i den kubanska verkligheten (de anmärkningsvärda folkmassorna som stod i ösregn för att hedra minnet av de kubaner som dödades av USA:s styrkor i Venezuela den 3 januari). Jag kände mig tröstad av hans balans mellan humor och klarhet, Abels litterära känslighet som hade kontroll över den snabbt föränderliga situationen.

Jag accepterade Abels syn att USA i sin nuvarande form kanske är ett gigantiskt misstag? Trumps arrogans en återspeglning av något inneboende i den extrema idealism som USA och dess administrationer anser sig veta bättre än någon annan. De tror att de vet bättre vad som bör göras med palestinierna, venezuelanerna, iranierna och kubanerna. I 'demokratins' namn uppslukas de demokratiska

rättigheterna och de existentiella rättigheterna för folken i dessa mörkare nationer fullständigt av USAs president ? innehavaren av den övervägande makten. Det är en ful vision men en verklig sådan, en verklighet som sliter känsliga människor runt om i världen bort från deras egen önskan att forma en verklighet som inte är så avskyvärd. En tredjedel av de människor som dödats i Iran av USA och Israel är barn, och barnen i Palestina, vars namn vi hedrar, kommer aldrig att bli vuxna.

**

På min sista dag såg jag en grupp kubanska skolbarn leka i en park, klädda i sina skoluniformer, med sina revolutionära halsdukar runt halsen. De kvittrade av skratt och prat. Jag såg dem från andra sidan gatan leka en lek, övervakade av två leende lärare, med några koner på marken ? en lek som krävde att de slingrade sig mellan dem. Barnen måste ha varit omkring fem-sex år, pojkar och flickor som lekte i en kokong av stor lycka. Jag skickade dem en virtuell kram. Var försiktiga, barn. Alltid. Krama Kuba åt mig varje dag.

Vijay Prashad, [Peoples Dispatch](#) 260316 /cv]

Vijay Prashad är en indisk historiker och journalist. Han är författare till fyrtio böcker, däribland Washington Bullets, Red Star Over the Third World, The Darker Nations: A People's History of the Third World, The Poorer Nations: A Possible History of the Global South, och How the International Monetary Fund Suffocates Africa, skriven tillsammans med Grieve Chelwa. Han är verkställande direktör för Tricontinental: Institute for Social Research, chefskorrespondent för Globetrotter och chefredaktör för LeftWord Books (New Delhi). Han medverkade också i filmerna Shadow World (2016) och Two Meetings (2017).

Denna artikel producerades av [Globetrotter](#).

The advertisement features a black background with a red and white graphic element on the right. On the left, there is a circular logo for the organization. Below the logo, the text reads 'Bli medlem i SVENSK-KUBANSKA FÖRENINGEN'. Underneath, membership options are listed: 'student', 'arbetslös', 'ordinarie', and 'familj'. Corresponding prices are shown in grey boxes: '150KR', '300KR', and '450KR'. At the bottom left, there are social media icons for TikTok, Instagram, and Twitter, followed by the handle '@SVENSKKUBANSKA'. A red arrow points to a white button that says 'BLI MEDLEM'. Below the button, the website 'SVENSK-KUBANSKA.SE' is listed. The background image shows a man in a cap holding up a Cuban flag.